

[Arne Melchior]

lerstolen før middagspausen, og det er da kun rart for ham og hans parti, og os andre vel, at han har overvundet muligvis en træthedperiode, han har været ude i. Jeg skal love for, at han slog fra sig.

Nu har vi hørt lidt om »Jeppe på Bjerget« i dag, og vi har også hørt et citat fra »Annie Get Your Gun«, så jeg finder det naturligt også at drage Olsen-banden ind i denne debat, og det er naturligvis i anledning af, at den meget veloplagte HOPLA-statsminister kom ind på, hvorvidt CD har en plan eller ej. Ja, man kan jo ikke få væltet en plan, sagde statsministeren, når man ikke har nogen. Han kom også til at sige, at vi ikke havde nogen politik. Det ved han jo godt at vi har, for der er ikke noget som helst aktuelt eller principielt eller langsigtet politisk spørgsmål, vi ikke har fremsat forslag om, skrevet pjecer om, skrevet artikler om, holdt ordførertaler om, lavet forlig om, etc. etc., så vor politik er også statsministeren bekendt.

Men det er da rigtigt, at vi ikke har en plan, men ham Egon i Olsen-banden, han har jo haft, jeg tror i hvert fald 12, eller var det i alt 13 planer; han endte ganske vist i spjældet hver gang. Han havde jo sine kammerater. Den ene hed godt nok Kjeld, som statsministerens ene kammerat jo også hedder. Den anden hed Benny og ikke Svend eller Knud som statsministerens kammerater. Jeg tror nok, at alle de planer endte galt, og nu er det endda gået sådan for Egon og Nordisk Film og Balling og alle de andre dygtige folk derude, at nu kommer der slet ikke flere af de dér skøre planer. Der kan ikke laves mere, så nu er lærredet tomt, og jeg tror, jeg vil råde statsministeren til at se skriften på film-lærredet, for der er ikke meget at håbe på.

De planer og den fremgang, CD fik, fik vi ikke mindst, fordi mange vælgere – langt fra alle og langt fra nok – er blevet ikke bare trætte af disse planer, de er blevet snydt med de planer. Når de har fået dem forelagt hvert andet år og man har lovet dem fremgang med statsfinanserne og med udlandsgælden og med ledigheden og det ikke holdt stik, så blev de trætte af planerne. Der er efter vor mening ingen skam i at sige: vi har ikke en helhedsplan, når en sådan efter vor bedste overbevisning ikke kan laves, og statsministeren ved jo glimrende, og finansministeren ligeså, at der hele tiden sker ting, som allige-

vel gør ens plan flosset. Derfor bør en regering, enhver regering og enhver arbejdsminister, inklusive en eventuelt kommende regering, lade være med at foregøgle befolkningen: bare vi kommer til, bare I stemmer på os, så skal I se, så er porten til paradiset næsten åbnet – for Egon blev det altså vel re fængsel, for statsministeren bliver det måske oppositionsrollen; den er heller ikke så dårlig, den har han klaret fint før.

Nej, vi har noget realisme i stedet for disse forkromede planer, og der er ingen skam for CD i klart at få læst og påskrevet, at vi ikke har nogen planer; der er heller ikke andre, der har præsenteret brugbare planer. Der er andre, der har præsenteret brugbare forslag, og dem har vi tit samarbejdet om og tit medvirket til, og vi har selv fremsat brugbare forslag, men det er noget andet end dette »helhedsplan«, som giver folk det indtryk, at vi løser det hele, ligesom vi nu senere på aftenen skal tale om ungdomsgarantien: man tager munden fuld og udsteder en garanti og lokker folk med noget, som man udmærket godt ved at man slet ikke kan leve op til.

Så skal jeg ellers love for, at statsministeren talte om amoriner og spurgte, hvilken slags amoriner der mon var mellem firkløverpartierne. Jeg kunne måske modsat spørge, hvilke amoriner der er i triangel S-SF-RV. Jeg skal love for, at de amoriner, det samarbejde og den tillid, der er mellem firkløverpartierne, i hvert fald er større end det, statsministeren gav udtryk for her. Med løftet pegefinger sagde han til en af sine slyngvenner, det radikale venstre, at han ikke kunne tage et forslag, om hvilket det radikale venstre har sagt at det bliver stillet.

Til en anden slyngven, hr. Gert Petersen, var der søreme lagt i kakkellovnen. Jeg turde ikke gå så vidt i middags, da jeg havde ordet i første runde, som statsministeren gjorde. Jeg sagde ikke, at vi ved fra socialdemokraterne, at de ønsker, at det skal gå S-SF slet; det turde jeg ikke sige. Jeg sagde bare: alle iagttagere må konstatere, at sådan er det. Men statsministeren har nu sagt det, og nu tør jeg sige, at partiets formand og landets statsminister altså ønsker, at det skal gå S-SF slet. Statsministeren vil regere på SFs stemmer og samtidig dominere dette parti, og han vil også pulverisere dette parti, for han sagde til dette parti og ud ad vinduerne til arbejderbevægelsen og hele befolkningen: der er